

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1934

ΑΡΙΘ. 7

ΕΦΘΑΣΕ ΚΑΙΡΟΣ

Μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις τὸ αὐριανὸν ἄσμα σημειοῖ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ μεγάλου τῆς νηστείας σταδίου. «Ἐφθασε καιρὸς, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων ἀρχή, ἡ κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη, ἡ πάνοπλος ἐγκράτεια, ἡ τῶν ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἡ πρὸς τὸν Θεὸν παρρησία». Διότι ἀπὸ τῆς αὐριον ἀρχεται ἡ ἰδιάζουσα ἐκείνη τῆς ἐτησίας ἀνακυκλήσεως περίοδος, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ χριστιανοὶ καλοῦνται εἰς πνευματικώτερας ἀνατάσεις, εἰς ἐντονωτέραν νηφαλιότητα, εἰς ὀλιγωτέραν προσήλωσιν πρὸς τὰ γήινα καὶ σωματικά, τὰ ὁποῖα συνήθως βαρύνουν διὰ τοῦ ὑλικοῦ των ὄγκου τοὺς ὤμους καὶ ἐμποδίζουν τὴν πρὸς τὰ ἄνω φορὰν. «Ὡρα», λοιπὸν, «ἤδη ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι»—ὡς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος—, τὸ ὁποῖον σημαίνει «ἀπόθεσιν τῶν ἔργων τοῦ σκότους καὶ ἔνδυσιν τῶν ὄπλων τοῦ φωτός» ἵνα, «ὡς ἐν ἡμέρᾳ, εὐσχήμως περιπατήσωμεν» δὲν δυνάμεθα νὰ τρέξωμεν «δι' ὑπομονῆς τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα», ἐὰν δὲν ἀποθῶμεν «ὄγκον πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν».

Τὰ τοιαῦτα τῆς νηστείας στάδια ἐν τῷ βίῳ τοῦ χριστιανοῦ δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς τεκμήρια τῆς πραγματικότητος τῆς πίστεώς του, ὡς κριτήρια τῆς γνησιότητος τῶν θρησκευτικῶν του πεποιθήσεων, ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦν οἰονεὶ μετάφρασιν τῆς θρησκευτικῆς θεωρίας εἰς πράξιν. Ἐὰν ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἶνε «ὁδὸς ζωῆς», ἡ δὲ νηστεία κλήσις εἰς ἐγκράτειαν, ἢτοι εἰς συγκέντρωσιν τῆς προσοχῆς κυρίως εἰς τὰ πνευματικά καὶ τὰ ψυχικά, ὁ συμμορφούμενος πρὸς τὴν κλήσιν ταύτην ποιεῖ πράξιν πίστεως, ἢτοι τὴν θεωρητικὴν του πίστιν μεταβάλλει εἰς ἐμπράγματον ἐκδήλωσιν καὶ ἐφαρμογὴν, οὕτω δὲ τὸ στάδιον τῆς Τεσσαρακοστῆς ἀποβαίνει ἐφηρμοσμένη ὀρθοδοξία, χριστιανικὴ ὀρθοπραξία,

στάδιον ἐκδηλώσεως τῆς θεωρητικῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὴν σύμμορφον πρὸς ταύτην ἀρετοπραξίαν.

Ταύτης τῆς συγκεκριμένης ἐκδηλώσεως τῆς ἀφηρημένης πίστεως «ἔφθασε καιρὸς», ἀναγγέλλει ἡ Ἐκκλησία· ὅχι ὅτι ὁ χριστιανὸς κατὰ πάντα τὸν λοιπὸν χρόνον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἦνε εἰλικρινὴς πρὸς τὴν πίστιν του, ἀλλ' ὅτι, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ πολυμερῆς τῆς συνήθους ζωῆς καὶ τῆς περιδινίσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν στρόβιλον τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν, ἐν τῇ ζάλῃ τῶν ὁποίων λησμονεῖ τὰς ἀνάγκας τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ καὶ ἠθικῆς φύσεως, διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν καλεῖται ὅπως κατὰ εἰδικούς τινας καιροὺς ἀποσυρθῆ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ψυχῆς, συγκεντρώσῃ εἰς τὰ πνευματικά τῆς φύσεώς του διαφέροντα τὴν προσοχὴν του καὶ ἀναπληρώσῃ ὅ,τι παρέλειψε κατὰ τὴν χαμαίζηλον περιπλάνησίν του.

Διὰ νὰ γείνη ἡ διάβασις αὕτη ἀπὸ τῶν γηροτέρων εἰς τὰ πνευματικώτερα, ἀνάγκη νὰ ἀποτεθῆ ὁ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπὶ τῶν ὤμων μας ἐπισωρευθεὶς τῶν ἁμαρτιῶν ὄγκος: «ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα»· νὰ ἀποσεισθῆ ἀπὸ τοῦ τραχήλου μας ὁ ζυγὸς τῆς ἁμαρτίας, καθ' οἷον τρόπον οἱ ἔβραῖοι διὰ νὰ διαβῶσι τὴν ἐρυθρὰν κατὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου πρὸς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ἔξοδον εἶχον ἀποσεῖσει τὴν αἰγυπτίαν δουλείαν. Πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ κώλυμα διὰ τὸ Πάσχα, τὰ «διαβατήρια», τὴν διάβασιν τὴν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἀπὸ τοῦ ψεύδους εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τῆς εἰς εἰς τὴν ἁμαρτίαν δουλείας εἰς τὴν κατὰ χάριν υἰότητα, ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, δέον νὰ ἀπορριφθῆ, ἐὰν δὲ τὸ ἀτομικὸν τοῦτο καθήκον ἐκ πράξεως ἰδιωτικῆς ἀπέβαινε κοινὴ τῶν χριστιανῶν συναίσθησις καὶ ἐνεφανίζετο ὡς σύνδρομον κοινῆς προσπαθείας, ὡς συννηστεία τῶν πιστῶν καθ' ὁμόψυχον συμμόρφωσιν πρὸς τὴν κλήσιν τῆς μητρὸς Ἐκκλη-

σίας, εἰς τὸ στάδιον τοῦτο τῆς νηστείας θὰ προσεδίδετο καὶ κοινωνικὸς χαρακτήρ, ὁ προσωπικὸς ἐκάστου γνώμων θὰ ἀπέβαινε κανὼν κοινωνικῆς αὐτοπειθαρχήσεως, τοιουτοτρόπως δὲ δὲν θὰ διεκόπτετο τῶν πνευματικῶν ἀγώνων τὸ στάδιον ὑπὸ κοσμικῶν κοινωνικῶν παραφωνιῶν, ὅποιοι οἱ κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν χοροὶ καὶ εἴ τις ἄλλη παρεμφερῆς παράκρουσις κοινωνικοῦ χαρακτήρος. Καὶ ἡ αὐριανὴ ἄσματικὴ υπόμνησις, ὅτι «ἐφθάσε καιρὸς, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἀρχή», ἀπευθυνομένη πρὸς ἓνα ἕκαστον τῶν πιστῶν, συναποτελεῖ καὶ ἐκκλησιαστικὸν παρακείμενισμα, ἦτοι κοινωνικοῦ χαρακτήρος υπόμνημα, ἐνέχει δὲ ἰδιαιτέραν σημασίαν ἢ τοιαύτη ὅπως τοῦ πράγματος ἐν ἐποχῇ ἰδιαζούσης προσοχῆς εἰς τοὺς κοινωνικοὺς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καρπούς.

Ο ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

2. Τὸ παράδειγμα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα τὸν ἀνθρώπινον ὀφθαλμόν, ὡς παράδειγμα ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἀνθρωπίνων ὀργάνων, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν ἀποδείξεις σχεδίου. Τὸ παράδειγμα εἶνε πασίγνωστον, ἀλλὰ καὶ τὸ μᾶλλον παρακείμενιστον.

Διὰ τὰ ἴδη τις ἐν ἀντικείμενον πρέπει ὄπισθεν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος, νὰ σχηματισθῇ ἡ εἰκὼν τοῦ, ἢ ὅποια κατόπιν μεταβιβάζεται εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Πρῶτον δηλ. αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς διαθλώνται τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ παραχθῇ σαφὴς ἡ εἰκὼν. Ὁ φακὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τὰ λοιπὰ παράγωγα τῆς εἰκόνος ὁμοιάζουν κατὰ τι πρὸς τὰ τοῦ τηλεσκοπίου. Ἐπειτα ὁ ὀφθαλμὸς προσαρμόζεται κατὰ τρόπον ὥστε νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα κατὰ διαφορὰς ἀποστάσεις ποικιλοῦσας ἀπὸ ἐνὸς δακτύλου μέχρι χιλιομέτρων, τοῦτο δὲ γίνεται διὰ μικρᾶς μεταβολῆς τοῦ σχήματος τοῦ φακοῦ εἰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον κυρτόν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοπεῖον διαμέτρου χιλιομέτρων τινῶν προσκομίζεται ἐνώπιον τοῦ βλέποντος μὲ διάμετρον μικροτάτης διαμέτρου, μολοντί ὅλα του τὰ περιεχόμενα, καὶ αὐτὰ τὰ μεγάλα, εἶνε ἐμφανῆ καὶ εὐδιάκριτα κατὰ τε τὸ μέγεθος, τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα καὶ τὴν θέσιν των. Ἐξ ἄλλου ὁ αὐτὸς ὀφθαλμὸς εἰμπορεῖ νὰ ἀναγνώσκῃ ἐν βιβλίῳ εἰς μίαν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν ὀλίγων δακτύλων.

Πρὸς τούτοις ὁ ὀφθαλμὸς εἶνε εὐπροσαρμοστος πρὸς διαφορὰν ἐντάσεων φῶς. Τοῦτο γίνεται διὰ τῆς ἰριδος, ἢ ὅποια εἶνε εἶδος δακτυλοειδοῦς παραπετάσματος δυναμένου νὰ διαστέλλεται καὶ συστέλλεται οὕτως, ὥστε νὰ μεταβάλλεται τὸ μέγεθος τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ κυκλικὸν σχῆμά της. Ἡ ἴρις ἔχει καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς αὐτοπροσαρμογῆς:

ὁσάκις δηλ. τὸ φῶς εἶνε πολὺ ἔντονον, ἀμέσως ἀντιδρᾷ ἀπ' ἑαυτῆς. Εἶνε περιττὸν νὰ λεχθῇ πόσον χρησιμὸς θὰ ἦτο εἰς τοιοῦτος συνδυασμὸς εἰς τὴν φωτογραφίαν καὶ πόσον θὰ ἐθανυμάζομεν τὴν εὐφυίαν τοῦ ἐφευρέτου του.

Ἐκτὸς τούτου ὁ ὀφθαλμὸς θεωρεῖ τὰ ἀντικείμενα κατὰ διαφορὰς διευθύνσεις, διότι εἶνε κατασκευασμένος κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ εἰμπορῇ νὰ στρέφεται μὲ μεγίστην ταχύτητα δεξιὰ ἢ ἀριστερᾷ, πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ κάτω, χωρὶς νὰ κινήται συγχρόνως καὶ ἡ κεφαλή. Ἐπ' ἴσης σπουδαῖον εἶνε ὅτι εἶνε διπλοῦς, ἀμφότεροι δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε τοιουτοτρόπως διατεθειμένοι ὥστε, μολοντί ἕκαστος χωριστὰ εἰμπορεῖ νὰ βλέπῃ ἐν ἡ περιπτώσει. εἶνε βεβλαμμένος ὁ ἄλλος, δύνανται καὶ μαζὺ νὰ βλέπουν ἐν πλήρει πρὸς ἀλλήλους ἁρμονίᾳ. Τέλος, ὁ θαυμασμὸς μας διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀποβιβίνει ἀκόμη μεγαλιέτερος, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐσηματίσθη πρὸ τοῦ τοκετοῦ. Ἀλλὰ δὴ ἦτο ἄχρηστος ὅταν ἐσηματίσθη, ἦτο προεσηματισμένος διὰ τὸ μέλλον, τοῦτο δέ, ὅταν ἐπιμελῶς τὸ σκεφθῶμεν, ἀποδεικνύει προὔπαρξιν σχεδίου πολὺ πληρέστερον παρὰ οἰαδήποτε ἄλλη ἐνδειξις.

Ἐν γένει εἰπεῖν, ὁ ὀφθαλμὸς ἐμφανίζεται ὡς ἐν ὀπτικὸν ἐργαλεῖον μεγάλης εὐφυίας, ἀκολουθεῖ δὲ ἀναπόφευκτον τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀπὸ κάποιον θὰ πρέπη νὰ κατασκευασθῇ καὶ ὅτι, ὅποιοσδήποτε κἄν ἦνε ὁ κατασκευαστὴς του, θὰ ἔπρεπε νὰ προεγνώριζε καὶ προεσχεδίασε τὴν χρησιμοποίησίν του. Τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο, ὅπως καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄρολογίου ἐξαγόμενον, δὲν κλονίζεται ἐκ τοῦ ὅτι ἀγνοοῦμεν πολλὰ πράγματα περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ. Εἰμπορεῖ δηλ. νὰ μὴ ἔχωμεν καμμίαν ἰδέαν περὶ τοῦ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ κατασκευασθῇ ὁ ὀφθαλμὸς· ἐν τούτοις, ὅπως ἔχει, ἀποκτῶμεν τὴν βεβαιότητα ὅτι κάποιος θὰ πρέπη νὰ τὸν ἔχη κατασκευάσει καὶ ὅτι ὁ κατασκευαστὴς του τὸν προεσχεδίασε νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὅποιον τὸν προώριζε.

Ἄλλ' οὐδὲ καὶ εἰμποροῦμεν νὰ εἴλωμεν ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς ἐξηγεῖται ἂν λεχθῇ ὅτι ἕκαστον μέρος του κατασκευασθῇ κατὰ αὐστηρὰν συμμορφωσιν πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους, καὶ ὅτι δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ γένη ἄλλως· μὲ ἄλλους λόγους, ὅτι καμμίαν σχέσιν πρὸς αὐτὸν δὲν ἔχει ἡ ἔννοια τοῦ σχεδίου. Ἄναμφιβόλως, ἕκαστον μέρος του ἔχει γένη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ἂν ἦτο μόνον του, ἂν δηλ. ἀπέμενεν ἄσχετον πρὸς τὰ ἄλλα μέρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐλάχιστα θὰ εἰμποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ. Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶνε ὅτι δὲν εἶνε ἄσχετον ὅλα τὰ διάφορα καὶ πολυσύνθετα μέρη τοῦ ὀφθαλμοῦ συμπίπτουν εἰς τὸ αὐτὸ τὸ ἀξιοσημείωτον, καὶ εἰς μόνον τοῦτο, ὅτι ὅλα συντελοῦν εἰς τὸ νὰ βλέπῃ ὁ ἄνθρωπος· αὐτὸ δὲ εἶνε ἀκριβῶς πῶς ἀπαιτεῖ ἐξήγησιν. Καὶ αἰσθανόμεθα ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποια σχέσις μεταξὺ τῆς συναρμοζούσης ὅλα τὰ μέρη αἰτίας καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἄνθρωπος βλέπει. Ἄλλαις λέξεσι, τὸ ἀποτέλεσμα πρέπει νὰ ἔχει προεσχεδιασθῇ.

Οὐδὲ καὶ μεταβάλλεται τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι πᾶς φυσικὸς ὀργανισμὸς—φυτὸν,

ζῶον, ἄνθρωπος—παράγεται ἀπὸ ἄλλους ὁμογενεῖς προγενεστέρους. Ὡς ἐσημειώθη ἐν τῷ παραδείγματι τοῦ ὥρολογίου, τὸ γεγονός τοῦτο εἴμπορεῖ μόνον νὰ αὐξήσῃ τὸν θαυμασμόν μας διὰ τὴν εὐφυΐαν, ἢ ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ εἶχε καταβληθῆ διὰ τὸν πρῶτον ὄργανισμόν ὁποιοῦδήποτε εἴδους. Ἐπι πλεον κανὲν μέρος τοῦ σχεδίου δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἀποδοθῆ εἰς τοὺς γονεῖς. Ἐὰν π. χ. οἱ ὀφθαλμοὶ ἐνὸς παιδιοῦ φανερῶνουν σχέδιον, τοῦτο ὀφείλεται ὄχι εἰς τὴν διάνοιαν ἢ τὴν εὐφυΐαν τῶν γονέων του, διότι δὲν εἶνε αὐτοὶ οἱ προϋπολογίσαντες τὸ σχῆμα τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς ἢ τὸν μηχανισμόν τῆς ἰριδος, καί, ἐπομένως, τίποτε περὶ αὐτῶν δὲν γνωρίζουν. Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς γονεῖς των ὥστε ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἀναδρομῆ δὲν μᾶς φέρει πλησιέστερον πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ζητοῦμεν. Τὸ σχέδιον ἔξακολουθεῖ νὰ ἀπομένῃ ἀνεξήγητον, καὶ ἔχομεν ἀκόμη ἀνάγκην ἐνὸς σχεδιαστοῦ.

Ἐντεῦθεν συμπεραίνομεν ὅτι τὰ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τεκμήρια τοῦ σχεδίου μᾶς παρέχουν ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅτι φαίνεται νὰ ἀποτελῆ ἰσχυρὰν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως ἐνὸς Σχεδιαστοῦ. Καὶ ἂν ἀκόμη εἰς τῶν ὀφθαλμῶν ὑπῆρχεν ἐν τῷ σύμπαντι καὶ δὲν ὑπῆρχον τεκμήρια σχεδίου ἐν τῇ φύσει, τὸ συμπέρασμα θὰ ἦτο οὐχ ἦττον σαφές.

3. Ἡ συνολικὴ ἀπόδειξις.

Ἡ ἀπόδειξις ὅμως εἶνε πολὺ ἰσχυροτέρα. Διότι ὀφθαλμῶς δὲν ὑπάρχει εἰς ἓνα καὶ μόνον ἄνθρωπον, ἀλλὰ εἰς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ἕκαστος δὲ ὀφθαλμῶς χωριστὰ ἀποτελεῖ ἐνδείξιν σχεδίου καὶ ἀπαιτεῖ σχεδιαστήν. Ὡστε ὁ ἀνθρώπινος ὀφθαλμῶς ἀποτελεῖ ἐν μόνον παράδειγμα ἀπὸ τὰ πλεῖστα ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Τὸ οὗς ἢ τὸ στόμα θὰ ἦγεν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, ὅπως καὶ οἱ πνεύμονες ἢ ἡ καρδιά. Τὰ δὲ ἀνθρώπινα ὄντα εἶνε εἰς μόνον ἐκ τῶν ἀπείρων ἐν τῇ φύσει ὀργανισμῶν, οἱ ὁποῖοι, ὅλοι φέρουν τεκμήρια σχεδίου, εἰς τινὰς δὲ μάλιστα περιπτώσεις ἀποδεικνύουν ἀκόμη περισσοτέραν εὐφυΐαν παρὰ ὁ ἀνθρώπινος ὀφθαλμῶς. Βεβαίως οἱ κατώτεροι ὀργανισμοί, ὡς ὀλιγότερον περίπλοκοι τῶν ἀνωτέρων, παρέχουν ὀλιγότερον ἰσχυρὰ τεκμήρια σχεδίου, ἀλλ' ἢ ὑπαρξίς των εἶνε ἐξ ἴσου σαφής· τὰ ἀνθρῶ τῶν φυτῶν παρέχουν πασίγνωστα παραδείγματα.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ διότι αὐτὸς οὗτος ὁ κόσμος φέρει ἴχνη τῆς κατὰ σχέδιον διαμορφώσεώς του. Ἐὰν ὑπῆρχεν ἀπλῶς χάος, θὰ ἐλέγομεν ὅτι ὁ Δημιουργὸς δὲν ἐγνώριζεν ὁποῖον θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας Του. Ἀλλὰ πλανήτης ὁποῖα ἢ Γῆ μας, ἢ τόσον θαυμαστῶς προσηροσομένη διὰ τὴν συντήρησιν τῆς ζωῆς, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παραχθῆ κατὰ τύχην.

Ἐκ τῆς ὅλης λοιπὸν ἀνασκοπήσεως τοῦ ζητήματος συνάγομεν, ὅτι ὑπάρχουν ἐν τῇ φύσει ἀπειρα ἀντικείμενα, ἰδίως δὲ ὄργανα, ὁποῖα ὁ ὀφθαλμῶς, τὰ ὁποῖα φέρουν ἰσχυρὰ τεκμήρια τοῦ ὅτι προεσχεδιάσθησαν. Ἐπομένως ἢ ἐνότης τῆς φύσεως καὶ τὸ γεγονός ὅτι πάντα τὰ μέρη τῆς ἐπιδρῶν ἐπ' ἀλλήλων κατὰ πλείστους τρόπους (ὁ ὀφθαλμῶς π. χ. εἶνε ἄχρηστος ἄνευ φωτός) μαρτυροῦν ὅτι ἐὰν κἀτι τι ἔχει σχεδιασθῆ, τὰ πάντα εἶνε δημιουργημένα κατὰ σχέδιον.

Ἐπὶ αὐτῶν θὰ εἴπωμεν ἐν τοῖς ἐφεξῆς. (W. T).

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Ἀπὸ ἐτῶν ἔχει καθιερωθῆ, ὡς γνωστόν, ὑπὸ τῆς «Παγκοσμίου Φοιτητικῆς Χριστιανικῆς Ὀμοσπονδίας» ὅπως μία Κυριακὴ τοῦ Φεβρουαρίου ἀφιερώνεται κατ' ἔτος εἰς δεήσεις ἀνὰ τὸν κόσμον ὑπὲρ τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τῶν φοιτητῶν, πρωτοσπουδαστῶν ἐν ἐκάστη χώρα τῶν ἐπιτοπίων χριστιανικῶν ὀργανώσεων τῶν φοιτητῶν. Διὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὠρίσθη ὡς τοιαύτη «ἡμέρα παγκοσμίου προσευχῆς ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν» ἢ 18η Φεβρουαρίου, καθ' ἣν οἱ χριστιανοὶ φοιτηταὶ ὅλης τῆς οἰκουμένης καὶ οἱ μετὰ ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος ἀποβλέποντες εἰς τὸ ἔργον τῆς χριστιανικῆς δράσεως τῶν φοιτητῶν θὰ συνενώσουν τὰς προσευχὰς των, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ ἀναφέρωσιν ἐνώπιον τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς τῶν φώτων τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς ἀνησυχίας, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει σήμερον εἰς τὸν κόσμον ἢ νεολαία ἢ χριστιανικὴ καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐπικαλεσθῶσι τὴν οὐρανίαν ἐνίσχυσιν, διὰ τὴν ἐπαξίως τῶν κρισίμων περιστάσεων ἀνάδειξιν τῆς νεωτέρας γενεᾶς ἐκείνων, οἵτινες θὰ εἶναι οἱ φυσικοὶ ἡγῆται τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας τῆς αὔριου.

Ἴδου πῶς βλέπει τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν ἢ παγκόσμιος συνείδησις τῶν χριστιανῶν φοιτητῶν καὶ ἐπὶ τίνων προβλημάτων καλεῖ ἡμᾶς εἰς τὴν κοινὴν προσευχὴν: «Ὁ υπερβολικὸς ἐθνικισμὸς—λέγει ἢ σχετικὴ ἔκκλησις τῶν ἀρχηγῶν τῆς Παγκ. Φοιτητ. Χριστ. Ὀμοσπονδίας—φαίνεται σήμερον νὰ εἶναι ἢ ζωτικώτερα δύναμις εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ἀπόλυτος πίστις εἰς τὸ ἔθνος κυριαρχεῖ σχεδὸν ἀνὰ τὰς Ἰνδίας, τὴν Κίναν, τὴν Ἰαπωνίαν καὶ ἀνὰ τὰς περισσοτέρας τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Παντοῦ βλέπομεν ὅτι τὸ Κράτος κυριεύει ὁλοῦν καὶ νέας ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς καὶ εἰς τινὰς μάλιστα περιπτώσεις τὸ Κράτος διεκδικεῖ τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς τῶν ἀνηκόντων εἰς αὐτὸ ἀνθρώπων. Πάντοτε δὲ ὁ ἄκρατος οὗτος ἐθνικισμὸς καταλήγει εἰς μεγαλειτέραν ἔχθραν καὶ εἰς περισσοτέρας ὑποψίας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν. Μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον ἀπεδείχθη ἀδύνατος μία ἀποτελεσματικὴ διεθνὴς δράσις, διότι τὸ ἐθνικὸν ἐγωϊστικὸν συμφέρον κατενίκησε πᾶσαν πραγματικὴν θῆλῃσιν πρὸς συνεργασίαν καὶ ἢ ἀνθρωπότης ἀδυνατεῖ νὰ προχωρήσῃ πέραν τῶν λόγων, εἰς τὴν πραγματοποιήσῃ ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον κατὰ βάθος γνωρίζει, ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ. Ἡ παγκόσμιος οἰκονομικὴ διάσκεψις ἀπέτυχε καὶ ἢ διάσκεψις τοῦ ἀφοπλισμοῦ δὲν παρουσιάζει—μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον—καλλιτέραν τύχην. Πάντες ἔχομεν ἤδη αἰσθανθῆ τὴν συνεχίζομένην ἀδυναμίαν τῆς εἰρημιστικῆς κινήσεως καὶ τῆς εἰρημιστικῆς πολιτικῆς. Ὁ πόλεμος συνεχίζεται εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, αἱ πολεμικαὶ προπαρα-

σκευαί προοδεύουν καὶ ὁ ναυτικός ἀνταγωνισμὸς ἔχει ἤδη ἀρχίσει εἰς τὸν Εἰσηνητικὸν Ὀκεανόν. Ἡ ὄλοεν προϊούσα πολιτικὴ ἔντασις ἀντανακλᾷ τὸν ὄλοεν δξυ- νόμενον οἰκονομικὸν ἀνταγωνισμὸν μεταξὺ τῶν ἔθνῶν ὁ τελωνειακὸς πόλεμος καὶ ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἔξασφάλισιν τῆς ἀγορᾶς ἔχουν γίνεαι δξύτεροι. Πολλαὶ χώραι ἠναγκάσθησαν, ἔνεκα τῆς παραγωγικῆς τῶν ἀνεπαρκείας καὶ τῆς δυστυχίας τῶν ἑκατομμυρίων τῶν ἀνέργων τῶν, ν' ἀκολουθήσουν εἰς τὰς πρὸς τὰς ἄλλας χώρας σχέσεις τῶν ἐπιθετικῆν συμφεροντολογικῆν πολιτικῆν. Ἐπειδὴ ἡ δυστυχία, λόγῳ τῶν στερησεων καὶ τῆς ἀνεργίας, ἔχει ἀυξηθῆ, ἡ ἐπανάστασις κατὰ τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας καὶ ὁ ἀγὼν τῆς ἐργασίας πρὸς ἐπικράτησιν κατέστησαν ἤδη ἰσχυρότεροι, ὁ δὲ ταξικὸς ἀνταγωνισμὸς ἔχει προχωρήσει καί, εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ἔφθασε μέχρι καὶ τῆς βιαίας ἀντιδράσεως. Τοιαύτη εἶναι ἡ περὶ ἡμᾶς ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ μέλλον παρουσιάζεται σκοτεινόν, πλήρες ἀπειλῶν νέων πολέμων καὶ νέων δυστυχῶν. Ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐδημιουργήσαμεν τὴν κατάστασιν ταύτην δι' ἑαυτούς. Εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις μας ἐδείχθημεν ἀνικανοί, ὅπως ἀγαπήσωμεν τὸν ἀδελφόν μας, τὸν ὁποῖον βλέπομεν, ὥστε ἡ ζωὴ μας ἔχει ἤδη καταντήσῃ μία πλήρης ἄρνησις τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης».

Δὲν ἦτο δυνατόν, ἴσως, νὰ ἴδῃ τις μετὰ περισσοτέρας εἰλικρινείας τὴν πραγματικότητα καὶ δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ ἡ εἰλικρίνεια αὐτὴ νὰ ὀδηγήσῃ καὶ εἰς τὴν βαθυτέραν ἐκείνην ἐπίγνωσιν τῆς εὐθύνης μας ἀπέναντι μιᾶς τοιαύτης πραγματικότητος. Ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς δὲ ταύτης διαθέσεως ἀπορρέει καὶ ἡ ὁμολογία τῆς ἰδιαιτέρας ἰδικῆς μας πραγματικότητος, τὴν ὁποῖαν ζωηρότατα περιγράφει περαιτέρω ἡ ἑκκλησις τῶν χριστιανῶν φοιτητῶν. «Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν—λέγουσιν—οἱ χριστιανοὶ παρίστανται διστακτικοί, συναισθανόμενοι τὴν ἀδυναμίαν τῶν. Χρειαζόμεθα τὴν ὥθησιν μιᾶς δυνάμεως, ἔξω ἀπὸ τοὺς ἑαυτούς μας, ἡ ὁποία νὰ ἐξυψώσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐθνικισμοῦ. Χρειαζόμεθα ἐπίσης μίαν κοινωνικὴν δύναμιν ἰσχυροτέραν ἀπὸ μίαν ἀπλὴν κίνησιν διανοουμένων, διὰ νὰ καταστῆ δυνατόν νὰ ὑπολογισθῆ ἀποτελεσματικῶς ἡ ἐνότης τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, ἀπέναντι τῶν δξέων τούτων ἀνταγωνισμῶν καὶ τῶν ἀπειλῶν τοῦ πολέμου, καὶ διὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου δημιουργία μιᾶς δικαιοτέρας κοινωνίας, πράγματι χριστιανικῆς. Πολὺ συχνὰ ἐκάμαμεν, ἡμεῖς οἱ χριστιανοί, τὸ σφάλμα νὰ πλάσωμεν τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν φαντασίαν μας, ὅπως τὸν ἠθέλον αἰ προκαταλήψεις μας. Τώρα εἶναι καιρὸς πλέον ν' ἀκούσωμεν τί λέγει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Καί, ὅταν τὸν ἀκούωμεν, ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ἐπιτακτικὴν Του φωνὴν νὰ μας ὀδηγῆ εἰς τὴν γνώσιν τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἐνῶ ταυτοχρόνως μᾶς δίδει τὴν προστασίαν καὶ τὴν δύναμιν, τὴν ὁποῖαν χρειαζόμεθα διὰ τὴν ζωὴν. Μὲ τὴν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως Του ὁ Χριστός ἐπιθέτει τὰς χεῖράς Του ἐπάνω μας καὶ μᾶς λέγει: «Μὴ φοβῆσθε, ἰδοὺ ἐγὼ μετ' ὑμῶν εἰμι ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». Τότε πράγματι ἡ πίστις μας γίνεται «ἡ νίκη ἡ νικῶσα τὸν κόσμον».

* *

* *

Παρ' ἡμῖν ἡ ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν δέησις θὰ τελεσθῆ ἐν τῷ πανεπιστημιακῷ ναῶ τὴν ἐπομένην Κυριακῆν—διότι ἡ 18η Φεβρουαρίου συμπίπτει πρὸς τὰς πανεπιστημιακάς, ἔνεκα τῶν ἑορτῶν τῶν Ἀπόκρω, διακοπᾶς—τότε δὲ θὰ ἐμφανισθῆ τὸ πρῶτον δημοσίᾳ καὶ ὁ «Ἀκαδημαϊκὸς Χριστιανικὸς Ὀμιλος», περὶ τοῦ ὁποῖου ἄλλοτε ἐγένετο εἰδικώτερος λόγος ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησίας». Ἀξίζει ὅμως εἰς τὴν προσπαθειαν αὐτὴν νὰ διδῶμεν ὅχι ἀπλῶς τὴν ὄρεξιν πρὸς συμμόρφωσιν εἰς ἔθιμον, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ ἐτῶν καθιερωθὲν ἀνὰ τὸν κόσμον, καλὸν εἶναι νὰ τηρῆται καὶ παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ τὴν βαθυτέραν—πρὸ παντός—ἐννοιαν, τὴν ὁποῖαν ἐκδηλώσεις τοιαῦται δύνανται καὶ πρέπει νὰ ἔχωσι, διὰ νὰ μὴ καταντῶσι τύποι ξηροί, διότι—ὀφείλομεν νὰ το ὁμολογήσωμεν—ἔχομεν πλέον κουρασθῆ ἀπὸ ἐπιδεικτικὰς ἑορτὰς καὶ ἀπὸ ματαιὰς ἐπιδείξεις, τῶν ὁποίων δὲν ἔχει ἀνάγκην ὁ κόσμος διὰ νὰ σωθῆ.

Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν ἀκριβῶς τούτων ὀρωόμενος καὶ ὁ «Ἀκαδημαϊκὸς Χριστιανικὸς Ὀμιλος» θὰ ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας, ὅπως ἀπευθυνθῆ εἰς τὰ βαθύτερα συναισθήματα τῶν ὄντως πιστῶν διὰ νὰ ἐπικαλεσθῆ καὶ τὰς βαθυτέρας σκέψεις τῶν ἐπὶ τῆς σημασίας, τὴν ὁποῖαν δύνανται νὰ ἔχη διὰ τὴν χώραν μας μία καθαρῶς καὶ ἀμιγῶς χριστιανικὴ κίνησις τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, ἰκανῆς ν' ἀντιμετώπισῃ μεθ' ἑαυτῆς τὴν ἰδίαν ἑαυτῆς—πρὸ παντός—πραγματικότητα καὶ νὰ ἐργασθῆ διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς εἰς ζωὴν ἠγέτιδα ἐν τῇ κοινωνίᾳ τάξει. Ὅπως ὅμως πολὺ ὀρθῶς ἐτόνισαν ἤδη οἱ ἀποτελοῦντες τὸν Ὀμιλον φοιτηταί, διὰ τοῦ διανεμηθέντος κατὰ τὴν πανεπιστημιακὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν διαγγέλματος τῶν, τὴν ἠγεσίαν ταύτην δὲν δύνανται ἄλλως νὰ ἀντιλαμβάνωνται οἱ χριστιανοὶ φοιτηταί παρὰ μόνον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀθανάτων ἐκείνων λόγων τοῦ Κυρίου εἰπόντος πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ζεββεδαίου: «δύνασθε πιστεῖν τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι;» καὶ ἔπειτα πρὸς τὸν χορὸν τῶν δώδεκα διακηρύξαντος ὅτι «οἱ ἄρχοντες τῶν ἔθνῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν, οὐχ οὕτως δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὁ θέλων εἶναι πρῶτος ἔσται πάντων διάκονος».

ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ
ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ

ΙΕΡΑΙ ΜΟΝΑΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΚΙΑΘΟΥ

[5]

β'.—*Ἰδρυσίς καὶ σταδιοδρομία τῆς Μονῆς τῆς Θεοτόκου*

Ἡ ἰδρυσίς τῆς Μονῆς ὀφείλεται εἰς τὴν διένεξιν τῶν Κολλυβάδων τοῦ ἁγ. Ὁρους ἔνεκα, τῆς ὁποίας πολλοὶ μοναχοὶ ἐγκατέλιπον τὰς Μονὰς τῆς μετανοίας τῶν¹. Μεταξὺ τῶν μοναχῶν τούτων ἦτο καὶ ὁ ἐκ Χίου

1. Ἡ ἔρις τῶν Κολλυβάδων, περὶ τῆς κατὰ Κυριακῆν ἢ Σάββατον τελέσεως τῶν μνημοσύνων, ἀνεφάνη ἐν ἁγ. Ὄρει τῷ 1754 καὶ διήρκεσε μέχρι τοῦ 1807, ἐπέφερε δὲ μεγάλην ταραχὴν μεταξὺ τῶν ἐκείνῳ μοναχῶν. Περὶ τῆς ἐριδος ταύτης πρβ. Κ. Σάβα, Μεσαιων. Βιβλιοθήκη τόμ. Γ', σ. 290 κ.εξ. καὶ 317 καὶ Μ. Γεδεών, Ὁ Ἄθως σ. 152-5.

ίερομ. Νήφων, ὅστις ἀπῆλθεν εἰς τὴν νῆσον Ἰαρίαν καὶ ἐκτίσεν ἐκεῖ τῷ 1770 Μονήν. Τὸν Νήφωνα εἶχε συνοδεύσει μετ' ἄλλων μοναχῶν καὶ ὁ ἐκ Σκιάθου Γρηγόριος Χατζησταμάτης, ἐκ πλουσίας οἰκογενείας καταγόμενος, ὅστις εἶχε γίνει ἀπόβλητος τῆς πατρικῆς περιουσίας του διὰ πλεκτάνης καὶ ἐμόναζεν εἰς τὴν σκήτην τοῦ ἁγ. Βασιλείου¹. Ἀλλὰ «μὴ δυνάμενοι οὗτοι φέρειν τὸ πάντη ἄγονον καὶ ἄκαρπον καὶ τὸ νοσῶδες τοῦ τόπου, ἀπεφάσισαν νὰ μετοικήσωσιν εἰς τὴν νῆσον Σκιάθου, ἐκεῖ ἐν μητρῷα γῆ τινὸς πρὸ πολλοῦ μονάσαντος παρ' αὐτοῖς νεανίου, ἐπιτηδεῖα οὔση πρὸς ἡσυχίαν τε καὶ ὑγείαν»².

Πράγματι κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1794 ὁ Νήφων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατέπλευσαν εἰς τὴν Σκιάθου καὶ ἐνταῦθα ἀνήγειραν τῷ 1798 τὴν κοινοβιακὴν Μονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐπὶ τῆς θέσεως παλαιοῦ ναυδρίου πρὸ χρόνων ἐρημωμένου, περιλαμβανούσαν τὸ Καθολικὸν μετὰ δέκα κελλίων, τοῦ Νήφωνος ἐνεργήσαντος νὰ κατοχυρωθῇ αὕτη διὰ σταυροπηγιακοῦ ἀξιωματος. Τῷ 1806 ἐπερατώθη ἡ ὄλη οἰκοδόμησις τῆς Μονῆς προστεθέντων 55 κελλίων ἀκόμη, δύο παρεκκλησίων, κοινῆς τραπέζης, ἐλαιοτριβείου καὶ τοῦ ἕξωθεν βορδοναρείου. Ἡ Μονὴ ἐκλήθη Νέα Μονὴ ἢ «τὸ καινούργιο μοναστήριον» πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν ἄλλων Μονῶν τῆς νήσου παλαιότερων οὐσῶν.

Ἡ μετέπειτα ἱστορία τῆς Μονῆς συνδέεται μὲ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς νήσου Σκιάθου. Πολλὰκις ἡ Μονή, ἣτις εἶχεν ἀποβῆ πλουσία, προσῆλθεν ἀρωγὸς εἰς τὴν Κοινότητα τῆς πόλεως καὶ εἰς οἰκογενείας ἐντοπίους καὶ προσφυγικάς, αἵτινες συνέρρουσαν εἰς τὴν νῆσον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἀπέναντι Θεσσαλίας καὶ Χαλκιδικῆς. Ἐπὶ μακρὸν διέτρεφε τοὺς ἀνὰ πᾶσαν καταδίωξιν εἰς Σκιάθου διαπεραιουμένους ἀρματωλοὺς καὶ κλέφτας³ καὶ πολλάκις ἐχρησίμευσεν αὕτη ὡς τὸ ἐντευκτήριον τῶν διαφόρων ἀγωνιστῶν καὶ ὁ ἡγούμενός της ὡς σύμβουλος καὶ πάροχος εὐλογιῶν τοῦ ἔργου των τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἔτη τῶν διαρπαγῶν καὶ τῶν καταπιέσεων τῶν Τουρκαλβανῶν καὶ τῶν Λιάπηδων ὑφίστατο καὶ αὕτη τὰ πάνδενα μετέχουσα τῆς γενικῆς καταστάσεως τῆς νήσου.

(Συνεχίζεται)

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΦΡΑΓΚΟΥΛΑΣ

Πτυχ. Θεολογίας

1. Α. Μωραϊτίδου, Μὲ τοῦ βορῆα τὰ κύματα· σειρ. Δ', σ. 55 κ ἔξ.—Α. Παπαδιαμάντη, Τὸ Χατζόπουλο. Τρ. Εὐαγγελίδου, Ἡ νῆσος Σκιάθος σ. 80 κ ἔξ.

2. Πατριαρχικὸν μολυβδόβουλον Γρηγορίου Ε'. (πρβ. Τρ. Εὐαγγελίδου ἐνθ. ἀνωτ. σ. 169).

3. Κυρίως ὑπεστήριξεν ἡ Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοὺς περιωνύμους τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ἀρματωλοὺς Σταθάν, Βλαχάβαν καὶ Νικοτσάραν, οἵτινες εἶχον καταστήσει κοινὸν ὄρημητήριόν των τὴν Σκιάθου κατὰ τοὺς πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως χρόνους, ὡς καὶ τὸν ὄπλαρχηγὸν Καρατάσον. Τοῦ τελευταίου τούτου σώζεται ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Μονῆς ἀναφορὰ ἐνυπόγραφος διὰ σφραγίδος πρὸς τὸ Ἐκτελεστικὸν Σῶμα ὑπὸ χρονολογίαν 10 Ὀκτωβρίου 1823, ἐν τῇ ὁποίᾳ τονίζει τὰς πολλαπλὰς ὑπηρεσίας τῆς Μονῆς πρὸς τὰς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν Σκιάθῳ εὐρισκομένας προσφυγικάς οἰκογενείας, ὡς καὶ πρὸς τὸν στρατὸν τοῦ ἰδίου Καρατάσου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Περὶ τὸν Κώδικα.

Τὰ κατὰ τὸν περιλάλητον Συναγικὸν κώδικα δὲν ἔμειναν ἄνευ συνεχείας, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἔλειψαν καὶ τὰ λίαν παράδοξα. Οὕτω ὁ διάσημος ἐν Ἀγγλίᾳ πρωθυερεὺς τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Παύλου αἰδεσ. J^o Inge προέβη εἰς τὴν ἀπροσδόκητον πρότασιν ὅπως ἀνταλλαγῇ ὁ ἐν λόγῳ κώδιξ διὰ τῶν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ Hagate λειψάνων τοῦ ἐκεῖ ἐνταφιασθέντος Καρόλου Μάρξ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὡς ὁ κώδιξ διὰ τὰ Σοβιὲτ εἶνε ἄνευ θρησκευτικῆς ἀξίας, οὕτω καὶ ὁ σκελετὸς τοῦ Μάρξ στερεῖται πάσης ἀξίας διὰ τοὺς ἄγγλους. Ἐπειδὴ δὲ ἐπήρξαν ἐν τῇ βουλῇ τῶν κοινοτήτων καὶ οἱ στεροχωρηθέντες διὰ τὴν εἰς τὴν Ρωσίαν ἐξαγωγήν τοῦ ποσοῦ τῶν £ 100, 000, ὅπερ συνεφωνήθη νὰ καταβληθῇ εἰς τὰ Σοβιὲτ ὡς ἀντίτιμον τοῦ κώδικος, ὁ πρωθυπουργὸς κ. Μακδόναλδ εἰς σχετικὴν ἐπερώτησιν, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ καθησυχαστικῶς, εἰπὼν ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ποσὸν δὲν πρόκειται νὰ διαβιβασθῇ εἰς Ρωσίαν, ἀλλὰ νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Σοβιὲτ ὅπως προμηθευθῶσιν ἴσης ἀξίας ἀγγλικὰ ἐμπορεύματα. Ἀλλὰ ὁ κώδιξ ἔσχε καὶ ἄλλην, θορυβωδεστέραν, ἱστορίαν. Ἡ λονδίνειος ἐφημερὶς «Sunday Dispatch» τῆς 21 Ἰανουαρίου ἐδημοσίευσεν κύριον ἄρθρον ὑπὸ τεραστίους τίτλους «Ἴνε ὁ κώδιξ τῆς Βίβλου μία ἀγρυπτεία; Καταπληκτικὴ ἀνακοίνωσις πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν». Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀνεκοινοῦτο ὅτι, κατὰ δήλωσιν ἀκριτομήθου σοβιετικοῦ διπλωμάτου, ὁ ἄγγλος πρωθυπουργὸς, ὁ κύριος ὑπεύθυνος τῆς ὄλης ὑποθέσεως τοῦ κώδικος, ἐγένετο θῆμα σκοπίμου ἐξαπατήσεως τῆς Μόσχας, διότι ἠγέρθησαν σοβαραὶ ἀμφιβολίαι περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ κώδικος συνεπεία ἐκμυστηρεύσεων ἐκ τῶν ἐπισήμων σοβιετικῶν κύκλων. Καὶ ἡ ὄλη μὲν θορυβώδης ἱστορία αὕτη ἐπλάσθη ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος διὰ κυκλοφοριακῶν σκοποῦς, πλήρως, πρᾶγματι, ἐπιτυρόντας, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οὐκ ὀλίγον ἔβλαψε τὴν ἐπίσημον προσπάθειαν ὅπως συναχθῇ τὸ ἐκ £ 50.000 ἥμισυ τοῦ ἀντιτίμου τοῦ κώδικος δι' ἐκουσίῳν λαϊκῶν ἐράνων. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν ἀξίωσιν τῆς Μονῆς τοῦ Σινᾶ ὅπως τῇ ἀποδοθῇ ὁ κώδιξ ὡς ἀποδειγμένως κλαπείν ἐπὶ τῶν ρώσων τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον περιορίσθη νὰ παραπέμψῃ ξηρῶς τὴν Μονὴν εἰς τὴν κυβέρνησιν τῶν Σοβιὲτ διὰ λακωνικωτάτου ἀπαντητικοῦ τηλεγραφήματος. Ἡ τοιαύτη ἀπάντησις δὲν εἶνε βεβαίως ἀξία τῆς βρετανικῆς εὐθύτητος. Λίχι παραμένει ἀπολύτως ἀδιάσειστον τὸ γεγονός, ὅτι τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον, ἀρνούμενον νὰ ἀποδώσῃ τὸ κειμήλιον εἰς τὸν κάτοχον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποδεδειγμένως ἐκλάπη, καὶ κρατοῦν ὡς ἰδιοκτησίαν του τὸ κλοπιμαῖον, θά χαρακτηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀδυσωπήτου ἠθικῆς εἰς τὸ διηρηκὲς ὡς κλεπταποδόχον.

Τὰ κατὰ τὸ Κογκορδάτον.

Πλείστα ἐπίσημα καὶ ἐλέγχθησαν καὶ ἐγράφησαν ἐκ μέρους τῶν ἐπισήμων καθολικῶν κύκλων κατὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ μειαξὺ τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς

νέας Γερμανίας κογκορδάτου πρὸς δικαιολογίαν αὐτοῦ. «Οἱ καθολικοὶ—ἔλεγον—δὲν ἐποστηρίζουν τὸ νέον κράτος οὔτε ἐκ πολιτικῶν ἐπολογισμῶν, οὔτε ἐκ φόβου ἀντιποίνων, ἀλλ' οὐδὲ καὶ πρὸς ἐπιδιώξιν προσωπικῶν συμφερόντων, ἀλλ' ἐκ καθήκοντος συνειδήσεως. Τὸ κράτος, ἄλλως τε, ἐπιθυμῶν τὰ καταστήσῃ τὸν Χριστιανισμὸν βῆσιν τῆς κυβερνήσεώς του, τοῦτο δὲ πρέπει τὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ. Ἡ πείρα μᾶς ἐδίδαξεν, ὅτι ὁ ἐλισμὸς καὶ ὁ φιλελευθερισμὸς καταστρέφουν τοὺς λαοὺς καὶ ὅτι τὰ κράτη δὲν δύναται τὰ εὐδαιμονήσῃ ἂν δὲν ἔχουν μὲθ' ἑαυτῶν τὸν Θεόν. Ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ εἶπε, κατὰ τὴν περὶ κράτους ἀντίληψιν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ αὐθεντία, ἡ ὁ Θεὸς ἐβουλήθη διὰ τὴν Γερμανίαν... διότι ἡ κυβέρνηση τοῦ Reich συνέτριψε τὸν Μπολσεβισμὸν καὶ τὸ μαρξικὸν κίνημα τῶν ἀδελφῶν καὶ ἠλενθέρωσε τὸν γερμανικὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ τῆς δημοσίας ἀνηθικότητος. Ἡ κυβέρνηση τοῦ Reich εἶπε ἀξία τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν καθολικῶν διὰ τὴν σύναψιν τοῦ κογκορδάτου, ὅπερ ἐγγυάται τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τὴν δημοσίαν ἄσκησιν τῆς καθολικῆς θρησκείας ἐν τῇ νέᾳ Γερμανίᾳ...».

Τὰ μετὰ τὸ Κογκορδάτον.

Δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος, καὶ οἱ ἐπὶ τῇ σύναψιν τοῦ μετὰ τῆς Γερμανίας κογκορδάτου τοῦ Βατικανοῦ ἐνθουσιασμοὶ ἐξητημίσησαν. Διότι ἐπήλθεν ἀμέσως σύγκρουσις τοῦ γερμανικοῦ καθολικισμοῦ πρὸς τὰς τάσεις τῆς νέας Γερμανίας, μάλιστα ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἀναγκαστικῆς στειρώσεως. Κατὰ τὸ μέτρο τῶν μέσων τοῦ προσεχοῦς Ἰουνίου διάστημα ἐπελογίσθη ὅτι θὰ ὑποστῶσι τὴν σχετικὴν ἐγχείρησιν 400,000 ἄτομα, τοῦτο δὲ ὑπὸ τῶν καθολικῶν κήλων χαρακτηρίζεται ἀπεριφράστως ὡς σημαίνον αὐτὸ τοῦτο σύγκρουσιν μεταξὺ τοῦ Reich καὶ τῆς ἐν Γερμανίᾳ Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἦδη αἱ ἐκασταχοῦ τῆς γερμανικῆς ἐπικρατείας ρωμαϊκαὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ ἐξέδωκαν πράξεις ἐπισημοῦς περὶ μὴ συμμορφώσεως πρὸς τὸν περὶ στειρώσεως νόμον, σχετικῶς δ' ἀποφάσεις ἔλαβον καὶ ἐπαρχιακαὶ σύνδοι, τὰ δὲ καθολικὰ περιοδικὰ ἀπὸ κοινοῦ δημοσιεύουσι ἄρθρα, δι' ὧν ἀναπτύσσεται τὸ ἀσυμβίβαστον τοῦ νόμου τούτου πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν, ἀλλὰ καὶ ἀσχέτως πρὸς ταύτην· ἐπάρχουν οἱ καταφερόμενοι κατὰ τοῦ νόμου ἀπὸ γενικωτέρας ἐπιφύσεως, τοῦ φυσικοῦ ἠθικοῦ νόμου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται εἰς τὸ κράτος ἢ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐν γένει τὰ ἐπιβουλεύηται τὰ φυσικὰ δικαιώματα τοῦ ἀτόμου. ὅπισθεν δὲ τοῦ ἐν λόγῳ νόμου διαγνωσκαται ἡ ἀπόπειρα ἐπιβολῆς τοῦ γεομαλθονισμοῦ καὶ τῆς ἀθησκείας. Ἀλλὰ ὁ περὶ στειρώσεως νόμος δὲν εἶπε τὸ μόνον ἐπίμαχον ζήτημα μεταξὺ τοῦ χιλευρικοῦ κράτους καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ τελευταία δὲν ἐννοεῖ τὰ ἐποχωρήσῃ καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς καθολικῆς γεολογίας, ἢ διεκδικεῖ ἑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξ ὀλοκλήρου τὸ γερμανικὸν κράτος. Ἦδη ἐσημειώθη σχετικὸν ἐπεισόδιον ἐν Στουτγάρδῃ, ὅπου ἡ ἀστυνομία, ἀναστειλάσα τὴν πορείαν μεγάλης ομάδος καθολικῶν νέων

μεταβαινόντων εἰς θρησκευτικὴν συνάθροισιν μετὰ ἰδίαν σημαίαν καὶ ἰδιαίτερα λωρία ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀφῆρεσε τὰ λωρία καὶ ἐπέστειλε τὴν σημαίαν. τὸ γεγονός δ' ἐτίραξε σφόδρα τοὺς καθολικοὺς κύκλους. Τὰ καθολικὰ γέλλα, σχολιάζοντα μετὰ πικρίας τὸ πρᾶγμα, ἐπάγονται ὅτι δὲν θὰ ἦνε εὐχάριστον διὰ τὸν Hitler τὰ ἔχουν καὶ τοὺς καθολικοὺς δεσμεῶς διατεθειμένους κατὰ τῆς νέας Γερμανίας διὰ ζητήματα συνειδήσεως. «Ἡ ἐξουσία Ρωσίας συνέτελεσε τὸν «ιταλιανισμὸν» τῆς ἐξουδετερώσασα ἐν τῇ πράξει τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας· ἀλλὰ τοιαύτη πολιτικὴ δὲν δύναται τὰ ἐπιχειρηθῆ ἐν Γερμανίᾳ».

Ἀνακολουθία.

Τὸ καθολικὸν «Tablet» τοῦ Λονδίνου, λαμβάνον ἀφορμὴν ἐκ τῶν ἀντιχριστιανικῶν ἐν πάσῃ τῇ Ρωσίᾳ διαδηλώσεων κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων, ἐβριστικῶν τῶν αἰσθημάτων σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὡς καὶ ἐκ τῆς οἰκτρᾶς διαβιώσεως πολλῶν ὁρθοδόξων καὶ καθολικῶν κληρικῶν ἐν ἐσχάτῃ πείρῃ, ἐγκαθεύρει καὶ πάσῃ ἀθλιότητι, ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀγγλικοῦ ἐργατικοῦ κόμματος διὰ τὴν ἀνακόλουθον διαγωγὴν του. «Ἀνσολενόμεθα—λέγει τὸ «Tablet»—τὰ αἰσθανθῶμεν σεβασμὸν καὶ ἐπόληψιν πρὸς τοὺς ἡγέτας τοῦ ἀγγλικοῦ ἐργατικοῦ κόμματος, τὸ ὅποῖον, ἐνῶ διεμαρτυρήθη δικαίως κατὰ τῆς φηλακίσεως τῶν Δημητρωφ, Ποπόφ, Γιάνεφ καὶ Τσόρκλεφ ἐν Γερμανίᾳ, σχεδὸν ταυτοχρόνως ἀπήτησε στειρωτέρας σχέσεις πρὸς τὴν Ρωσίαν, ὅπου ἀγαθοὶ καὶ ἀδιάβλητοι ἄνθρωποι φθίνουσι μέχρι θανάτου καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Μία διαμαρτυρία τοῦ ἐργατικοῦ κόμματος κατὰ τῆς ἀνευδίκης ἐγκαθεύξεως τῶν ἀνθρώπων τούτων βεβαίως θὰ κάμῃ ἐντύπωσιν ἐν Μόσχᾳ καὶ θὰ ἐξεγείρῃ κατ' αὐτῆς τὴν ἐπόληψιν τῶν Ἐργατικῶν. Ἡ παρούσας ὁμως τῆς ἀγενοῦς ταύτης σιωπῆς ἀγεῖ εἰς ὠρσιμένα συμπεράσματα».

*

Ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐπιστημολόγος» ὁ γεωγράφος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Γεώργιος Χατζηδάκης ἐδημοσίευσε περισοῦδαστον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Διατί εἶμαι δημοτικιστῆς, ἀλλὰ δὲν γράφω τὴν δημοτικὴν», καὶ ἀναφέρει δέκα αἰτίας: α) ἄλλο ἐπιστημονικὴ ἔρευνα καὶ ζήτησις τῆς ἀληθείας καὶ ἐν ἄλλοις καὶ ἐν τῇ γλώσσῃ, καὶ ἄλλο χρῆσις τῶν ἐξευρημένων, β) ἡ γλώσσα τοῦ ἀπλοῦ, ἀγραμμάτου λαοῦ, μείνασα ἀκαλλιέργητος, εἶνε πτωχὴ καὶ δὲν ἐξαρκεῖ εἰς ἔκφρασιν παμπόλων ἐννοιῶν· γ) μεγάλη ἡ δύναμις τῆς γραπτῆς παραδόσεως τῆς γλώσσης, ὅταν μάλιστα αὕτη συνοδεύηται καὶ μετὰ τοῦ γενικοῦ αἰσθήματος περὶ τοῦ καλοῦ καὶ ὠραίου, ἢ μετὰ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ βίου τοῦ ἔθνους, σπουδαιοτάτη δ' εἶνε ἡ διατήρησις τῆς συνεχείας τῆς παραδόσεως ταύτης· δ) παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη προσπαθοῦν νὰ μιμῶνται τὴν γλώσσαν καὶ τοὺς τρόπους τῶν μορφωμένων τάξεων, οὐκ δὲ τὸ ἐναντίον· ε) ὑπάρχουν ἐλαττώματα τῶν μεταφορικῶν ἐκφράσεων καὶ πρέπει νὰ τὰς ἀποφεύγωμεν· ς) πάντοτε καὶ πανταχοῦ ἡ ποιητικὴ γλώσσα διαφέρει κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπὸ τὸν πεζὸν λόγον· ζ) εἰς οὐδὲν μέρος τοῦ κόσμου ταυτίζεται ὁ γραπτὸς λόγος πρὸς τὸν προφορικόν· η) εἶνε γνωστὰ τὰ ἐλαττώματα τῶν ξένων λέξεων, αἵτινες εἰσεχώρησαν καὶ εἰσχωροῦν εἰς τὴν γλώσσαν τῶν δημοτικῶν· θ) ἡ γραπτὴ μας γλώσσα ἀπλοποιεῖται καθ' ἐκάστην καὶ ὀλογὸν πλησιάζει εἰς τὴν ὀμιλουμένην ὑπὸ τῶν

μορφωμένων τάξεων 1) εἰς πάντα τὰ πολιτισμένα ἔθνη ἢ ἔθνικῃ γλῶσσαι εἶναι ὁ κράτιστος δεσμός τῶν ὁμογλώσσων. Αἱ θέσεις αὗται ἀναπτύσσονται διὰ μακρῶν μετὰ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων.

*
Ἐν σοβαρῶ ἀνταποκρίσει ἐκ Παλαιστίνης εἰς τοῦς «Sunday Times» ἡ χώρα αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς μεγίστης πολιτικῆς καὶ οικονομικῆς σπουδαιότητος διὰ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, καὶ ὅτι οἱ πόροι τῆς μόνον νὰ ἀναπτυχθῶσι δύνανται ὑπὸ τῶν ἐβραϊκῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τοῦ ἐβραϊκοῦ κεφαλαίου. Ἡ Χάϊφα θὰ ἀποβῇ πολὺ σπουδαιότερα τῆς Ἀλεξανδρείας. Καὶ ἐπιλέγει ἡ ἀνταπόκρισις: «Ἐγείναμεν κάτοχοι τῆς κυριωτέρας κλειδὸς (τῆς Παλαιστίνης) τοῦ μέλλοντός μας δι' ὅλην τὴν νοτιοδυτικὴν Ἀσίαν, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν νὰ τὴν χρησιμοποιήσωμεν. Καὶ μόνῃ ἡ οἰκονομικὴ ἐποψὶς θὰ ἰσοφαρίσῃ πρὸς τὴν ἀνακάλυψιν ἄλλης, ἔστω καὶ μικροτέρας, Ἀμερικῆς.» Κατὰ τὴν ἀνταπόκρισιν, οἱ Ἑβραῖοι εἶνε οἱ ὅποιοι θὰ φέρουν τὴν εὐημερίαν εἰς τὴν Παλαιστίνην, οἱ δὲ Ἀραβες θὰ ἐπωφεληθοῦν πλήρως αὐτῆς ἀκόπως.

*
Αἱ ἀρχαὶ τῆς ἰαπωνικῆς πρωτευούσης διέταξαν ὅπως ἡ κατασκευασθεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νέου βιβλίου τοῦ γνωστοτάτου χριστιανοῦ ἰάπωνος Τογιοχίκο Καγκάβα «Εἰς κόκκος οἴτου» κινηματογραφικὴ ταινία ἐπιδειχθῇ εἰς ὅλα τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τῆς πόλεως. Ἡ ταινία παριστᾷ τὴν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν προσέλευσιν ἑνὸς νεαροῦ χωρικοῦ καὶ τῆς μνηστῆς του, καὶ τὰς μεταμορφώσεις τὰς ὁποίας ἡ προσχώρησις αὕτη συνεπήγαγεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ νέου, κατεστραμμένου ἐκ τοῦ πρὸς τὸν ἀλκοολισμὸν πάθους τοῦ πατρὸς του, καὶ εἰς τὸ χωρίον του, χάρις εἰς τὸν ἀναπλασθέντα χαρακτήρα τῶν ἐν λόγῳ νέων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς συνεχεῖς συνεδριάσεις κατὰ τὴν λήξαν ἑβδομάδα, Δευτέραν, Τρίτην, Τετάρτην καὶ Πέμπτην.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀρδαμερίου Καλλίνικος σοβαρῶς παθὼν τὴν ὑγίαν ὑπέβαλε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ κανονικὴν παραίτησιν ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Ἀρδαμερίου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διασκεψθεῖσα ἐπὶ τῆς παραίτησεως καὶ ἀναγνωρίσασα ὡς βασίμου τοὺς λόγους αὐτῆς, ἀπεδέξατο αὐτήν. Λαβοῦσα δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Μητρόπολις Ἀρδαμερίου εἶναι προσωρινῇ, ἀπεφάσισεν ὅπως πρὸς τῆς ὀριστικῆς συγκαταστάσεως αὐτῆς μετὰ μονίμου Μητροπόλεως ἀνατεθῇ ἡ διαποιμάνσις αὐτῆς τῷ ὁμόρῳ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὁρους. Λαβοῦσα ὡσαύτως ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπὶ τριάκοντα τέσσαρα ἔτη εὐδόκιμον ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρώην Ἀρδαμερίου Καλλινίκου ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας.

— Διὰ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ γράμματος πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἢ Α. Θ. Π. διὰ μακρῶν ἐξέθηκε τοὺς λόγους, ὧν ἕνεκα ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Κίτρους δέον νὰ θεωρηθῇ μόνιμος. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψιν καὶ σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας, μετὰ τοιαύτην ἀπόφασιν τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀπεφάσισεν νὰ θεωρήσῃ μόνιμον τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Κίτρους καί, προβῆ εἰς τὴν κανονικὴν πλήρωσιν αὐτῆς.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προβάσα εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς χηρευούσης Μητροπόλεως Γρεβενῶν ὁμοφώνως διὰ κανονικῶν ψήφων ἀνέδειξε Μητροπολίτην Γρεβενῶν τὸν Θεοφίλ. Ἐπίσκοπον Σεβαστείας Γεωργίου. Κατὰ τὴν συνεδρίαν δὲ τῆς Τρίτης προσελθὼν οὗτος εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἠ-χαρίστησεν αὐτήν, εἶτα δὲ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου ἐποιήσατο τὸ μέγα μῆνυμα. Ὁ νέος Μητροπολίτης Γρεβενῶν ἐγεννήθη κατ' Ἀύγουστον τοῦ 1882 ἐν Κρώμνῃ τοῦ Πόντου. Τῇ προστάσι τῷ θεοῦ του ἀειμνήστου Μητροπολίτου Χαλδίας Γεωργασίου ἐσπούδασεν εἰς τὸ Φρον-

τιστήριον Ἀργυροπόλεως, εἶτα δὲ εἰς τὴν Ἱερατικὴν σχολὴν Καισαρείας καὶ συνεπλήρωσε τὰς θεολογ. σπουδὰς του εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θεολ. Σχολήν, ἐξ ἧς ἀποφοίτησε κατὰ τὸ ἔτος 1905, καὶ προσελήφθη ἄμα τῇ ἀποφοίτησει του ὡς ἱεροκήρυξ καὶ καθηγητῆς τῶν θερησκευτικῶν εἰς τὸ Φροντιστήριον Ἀργυροπόλεως. Κατὰ τὸ ἔτος 1910 ἀπεστάλη εἰς Ἐρζερούμ ὡς ἔξαρχος Πατριαρχικῶς πρὸς ἐπί-λυσιν ζητήματος ἀναφυνέντος μεταξὺ τῆς ἐκεῖ Ἑλλ. Κοινοτήτος καὶ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἀποστολὴν δ' ἐκείνην ἐξεπλήρωσεν ἐπιτυχῶς. Μετὰ τὴν ἐξ Ἐρζερούμ ἐπιστροφήν του ἀνετέθη αὐτῷ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐν Πρασάρει τοῦ Πόντου Ἱεροδιδασκαλείου τὸ ὅποιον διηύθυνεν ἐπὶ δύο ἔτη. Κατὰ τὸ ἔτος 1912 προσελήφθη ὡς Ἀρχιερατ. Ἐπίτροπος τοῦ Μητροπολίτου Διδυμοτείχου ἐν Σουφλίῳ ἀπαχθεὶς εἰς Βουλγαρίαν μετ' ἄλλων κατὰ τὸ 1914. Ἐπα-νελθὼν εἰς Κων/πολιν ἐχειροτονήθη βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Μητροπολίτου Νεοκαισαρείας Πολυκάρπου (νῦν Σάν-θης) καὶ ἀπεστάλη εἰς τὸ Παφλαγονικὸν τμήμα τῆς Ἐπαρχίας. Κηρυχθέντος τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου ἐπα-νῆλθεν εἰς Κων/πολιν ὅπου ἐφησυχάζε, κατὰ δὲ τὸ 1918 ἄμα τῇ συνάψει τῆς ἀναχωρῆς ἀνετέθη αὐτῷ ἡ περιουλογὴ τῶν χριστιανοπαίδων ἀπὸ τῶν τουρκικῶν οἰκίων. Κατὰ τὸ 1919 ἀπεστάλη ὡς Πατριαρχικὸς Ἐπίσκοπος εἰς τὴν ἐπαρχίαν Κολωνίας πρὸς διακυβέρνησιν αὐτῆς. Εὐθεθεὶς ἐκεῖ κατὰ τὴν καθόδον τοῦ Κεμάλ εἰς τὴν Ἀγκυραν μετεφέρθη εἰς Καισαρείαν μετὰ τῶν ἄλλων ἐν τῇ Ἀνατολῇ εὐρεθέντων Ἐπισκόπων. Κατὰ τὸ ἔτος 1924 ἐπιστατήσας εἰς τὴν μεταφορὰν τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ Κεντρῶς Μ. Ἀσίας μετέφερεν ἐνταῦθα καὶ τὰ κειμήλια τῶν ἐκεῖ ἱερῶν ναῶν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς του ἐγκατασταθεὶς ἐν Ν. Κοκκινιᾷ Πειραιῶς διετέλεσεν Ἀρχιερατικὸς προϊστάμενος μέχρι τῆς ἀναδείξεώς του εἰς Μητροπολίτην Γρεβενῶν.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀνέθεσεν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Πατρῶν τὴν ἐκδοσὴν διαζυγίων καὶ ἐπιτιμίων, προερχομένων ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

— Εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Βεργοῖας ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου κατόπιν αἰτήσεως αὐτοῦ δεκαήμερος ἄ-δεια δι' Ἀθήνας.

— Ἐπὶ ἀναφορᾷ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων, αἰτουμένου τὴν χορήγησιν ἀδείας μεταβάσεως αὐτοῦ εἰς Κων/πολιν δι' ὑποθέσεις τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἀπεφάσισεν ἡ Ἱ. Σύνοδος, ὅπως παρακληθῇ τὸ Ὑπουργεῖον Θρη-σκευμάτων διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν δεινῶν πρὸς ἐκδοσὴν τοῦ σχετικοῦ διαβατηρίου.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐχορήγησεν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κυθήρων μηνιαίαν παράτασιν ἀδείας ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας διὰ λόγους ὑγείας.

— Εἰς ἑρώτημα τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἂν κατὰ τὸ ἀρθρον 94 τοῦ νόμου 5439 ἀπαγορευθῆναι ἡ ἀνα-κηρύξεις ὡς ἐφημερίων τῶν ἐν χρεῖρᾳ διατελούντων, ἀ-πείρησεν ἡ Ἱ. Σύνοδος, ὅτι σκοπὸς τῆς διατάξεως τοῦ εἰρημένου ἀρθρου εἶναι ν' ἀπαγορευθῇ ἡ τοποθέτησις ἀγάμων ἱερέων, ὡς ἐφημερίων τακτικῶν πλὴν τῶν ὑπαρ-χόντων, ὅπερ καὶ ἐφαρμόζεται, καὶ ὅτι ὁ ἐν χρεῖρᾳ ἱε-ρεὺς λογίζεται κατὰ τὴν ἰσχύουσαν προῆξιν τῆς Ἐκκλη-σίας ὡς ἔγγαμος, ἐφ' ὅσον εἰσῆλθεν ἅπαξ εἰς τὸν ἔγγα-μον βίον καὶ δὲν ἐκάθη μετὰ τὴν χηρεσίαν μοναχός.

— Μετὰ σχετικὴν συζήτησιν ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Ἱ. Συ-νόδου τῆς 8 Φεβρουαρίου ε. ἔ. περὶ καθορισμοῦ τῶν ὁρίων τῆς ἀνασυσταθησομένης Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ τῆς Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας ἀπεφασίσθη, ἵνα παρα-μείνωσι τὰ ὅρια τῶν εἰρημένων Μητροπόλων, ὡς ἔχουσιν, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν νόμον διὰ τὴν διαρρύθμισιν ὁρίων Μη-τροπόλεων ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐχορήγησεν εἰς τὸν Σεβ. Μητρο-πολίτην Τρίκκης καὶ Σταγῶν κατόπιν αἰτήσεως αὐτοῦ δεκαπενθήμερον παράτασιν τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ ἀδείας πρὸς ἀποθεραπείαν αὐτοῦ.

— Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ ΤΑΚΕ ἀπένευμε σύνταξιν ἀ-ναπηρίας ἢ γῆρατος εἰς τοὺς κάτωθι μετόχους τοῦ Τα-μείου καὶ τὰς οἰκογενεῖας ἀποβιασάντων τοιοῦτων καὶ συμπληρωσάντων συντάξιμον χρόνον. Εἰσταδιάδην Ἰωα-κείμ τέως ἐφημέριον Αἰτωλικοῦ μηνιαίως δρ. 348. Κατσι-

κόπουλον Γ. τώως ἐφημέριον Βρονταμά Σπάρτης δρ. 357 Κουρτέσην Σπύρον τώως ἐφημέριον Μαυρολιθάρι - Κορινθίας δρ. 453, Κων(ον) Κατσιώσην τώως ἐφημέριον 'Ι Μητροπόλεως Λαρίσης δρ. 230, Πρεσβυτέρων χήραν Γαρουφαλιάν Οικονομίδου «'Αγ. Βασιλείου» 'Ι. Μητροπόλεως Μαντινείας δρ. 230, Πρεσβυτέρων 'Αλεξάνδραν Παπαϊωαννίδου "Ανω Χώρας Ναυπακτίας δρ. 257, Πρεσβυτέρων Φραγκίσκων χήραν ιερ. Π. Γραμματικού 'Ι. Μητροπόλεως Βόλου δρ. 300, Πρεσβυτέρων Χρηστίναν χήραν ιερ. Χρίστου Τσιώκα 'Ι. Μητροπόλεως 'Αρτης δρ. 285, Πρεσβυτέρων 'Αννα χήραν ιερ. Δημητρ. Λάζαρη 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν δρ. 337, Αἰδεσιμώτατον Χρήστον Μάλλον τώως ἐφημέριον "Οσσης 'Ι. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης δρ. 328, Πρεσβυτέρων Σοφίαν χήραν ιερ. Λαζάρου Παπαδοπούλου 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν δρ. 297, Πρεσβυτέρων "Ανναν χήραν ιερ. 'Αθανασ. Καραγιάννη 'Ι. Μητροπόλεως Χαλκίδος δρ. 300, Πρεσβυτέρων Λαμπρινῆ χήρα ιερ. 'Αντων. Μυιλήνη 'Ι. Μητροπόλεως Αἰτωλοακαρνανίας δρ. 231, "Ωσούτως ἐνεκρίθη ἡ ἐγγραφή εἰς ἀνωτέρων τάξιν μισθοῦ ἡτοι τῶν δραχμῶν 1500 εἰς τὸν Αἰδεσιμώτατον Παναγιώτην Ν. Παπαδόπουλον ἐφημέριον Σαββαλίων - "Ηλείας ὡς καὶ ἡ συμπλήρωσις δέκα ἐτῶν καταβολῶν τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Ζαχαρία Βασιλείου ἐφημέριον «'Αγ. Παρασκευῆς» Χαλκίδος τῶν δραχμῶν 2,001 καὶ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Γερασίου Μωραΐτη ἐφημέριον ἰ. ναοῦ «'Υ. Θεοτόκου» 'Ιθάκης, ἡ συνέχισις τῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον καταβολῶν τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου τώως ἡσφαλισμένου ὑπ' αὐτ. ἀριθ. 459, ὑπὸ τῆς Σταματίας χήρας ἱεροδιακόνου Κ. Ψαρρά συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 9 ἐδάφ. α' τοῦ νόμου 5889 καὶ ἡ ἐξαγορὰ δεκαετοῦς ἐφημεριακῆς ὑπηρεσίας εἰς τὸν Αἰδεσιμώτατον Νικόλαον Μανουὴλ Φουρτούνη ἐφημέριον ναοῦ «'Αγ. 'Αθανασίου» Μαραθοκάμπου Σάμου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Μεταξὺ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ πρὸς ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων ὑπῆρξαν καὶ τὰ ἀκόλουθα: 'Εν τῷ «'Αντιθρησκευτικῷ Πανεπιστημίῳ» τῆς Μόσχας, λειτουργοῦντι ἀποκλειστικῶς πρὸς προαγωγήν καὶ παραγὰν τῆς ἀθείας, ὁ ἐπίτροπος τῆς 'Εκπαιδευτικῆς Γρασοδόξου ἐξεφώνησε λόγον βιαιότατον κατὰ τῆς ἱστορικότητος τοῦ προσώπου τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἐν Μόσχᾳ 'Αντιθρησκευτικὸν Μουσεῖον ἐπολλαπλασίασε τὰ ἀντίτυπα τῶν βλασφημῶν ἀντιχριστιανικῶν εἰκόνων πρὸς εὐρυτήτην διάδοσίν των καὶ εἰς ἄλλα κέντρα. 'Εν Πετρούπολει, τῇ νῦν Λένινγκραδ, διαργανώθη παρέλασις ἐκ 10,000 παιδῶν μετρηρισμένων εἰς γελοιοποιούς πρὸς μνημερίων τῆς Εὐαγγελικῆς ἱστορίας. 'Εν ὅλῃ δὲ τῇ Ρωσίᾳ κατὰ τὴν νόκτα τῆς παραμονῆς τῆς ἐορτῆς παρεσκευάσθησαν ἐσπερίδες διασκεδαστικαί, διὰ νὰ ἐμποδισθῇ ὁ λαὸς νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς ναοὺς, οἱ ὁποῖοι, παρὰ ταῦτα, ἦσαν κατὰ μέτρον.

— Κατὰ προσφάτους ἐκ Ρωσίας εἰδήσεις, τῇ 1 'Ιανουαρίου ἐν. ἔτους ἠρῖθμοῦντο ἐν Μόσχᾳ 58 ἀνοικτοὶ ναοὶ (ἐκ τῶν ὑπερεπτακοσίων πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως), οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐορτὰς εἶνε ὑπερπλήρεις πιστῶν. 'Η συρροή τῶν προσευχομένων εἶνε τόσο μεγάλη, ὅστε αἱ σοβιετικαὶ ἀρχαί, πρὸς πρόληψιν δυστυχημάτων, εἶνε ἠναγκασμέναι νὰ τοποθετοῦν παρὰ τοὺς ναοὺς εἰδικοὺς λόχους. Προστίθεται, ὅτι τῶν ἐκκλησιαζομένων μέγα ποσοστὸν ἀποτελοῦσιν ἔργαται καὶ στρατιῶται τοῦ ἐρυθροῦ στρατοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

'Η 'Ι. Σύνοδος ἀπεφάσισε μεταξὺ ἄλλων ὅπως διορίσῃ ἓνα πρωτοπρεσβύτερον καὶ ἄλλους πρεσβυτέρους εἰς ἀπάσας τὰς ἐν τὸ κράτος προσκοπικὰς ὁργανώσεις, καὶ ὅπως ἐκδώσῃ ἐν ἀγγλικῇ γλώσσῃ ἐπιστημονικὸν ἔργον δι' αὐτὸ νὰ γνωρίσῃ εἰς τὸν δυτικὸν κόσμον τὴν θεμελιώδη δογματικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου 'Εκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

'Εν τῇ πόλει Γάμπροβο συνήλθον εἰς συνέδριον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἐν Βουλγαρίᾳ ὁργανώσεως, ἀνελεθόντες εἰς 3.001 ἐκ μέρους 167 σωματείων

— 'Η 'Ι. Σύνοδος ἰδιαζόντως προσέχουσα εἰς τὴν ἐπαρκῆ προπαρασκευὴν τῶν διὰ τὴν ἱερωσύνην ὑποψηφίων, ἀπεφάσισεν ὅπως οἱ ἐκ τῶν μελλόντων νὰ ἱερωθῶσι θεολόγοι ἀπέρχωνται διὰ τινὰ χρόνον εἰς τὰς γειτονικὰς ὀρθοδόξους χώρας, ἵνα ἐκ τοῦ πλησίον γνωρίζωσι τὴν ἐνοριακὴν αὐτῶν ζωὴν ἀπὸ ἐπόψεως τῆς παντοίας ποιμαντικῆς ἐν ταῖς ἐνορίαις δράσεως καὶ τῆς καθ' ὅλου διοργανώσεως αὐτῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

'Επὶ τῇ συμπληρώσει ἐννεαετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βαρσοβίας τὸ «Χριστιανικὸν 'Ανάγνωσμα» τῆς μητροπόλεως ἐδημοσίευσεν στατιστικὴν τῆς κινήσεώς της, ἱκανοποιητικῆς διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου 'Εκκλησίας.

— Τῇ 19 παρ. 'Ιανουαρίου ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου Βαρσοβίας εἶπε τὸ ἐναρκτήριον αὐτοῦ διὰ τὴν ἔδραν τῆς Χριστιανικῆς Φιλοσοφίας μάθημα ὁ καθηγητῆς τῆς Δογματικῆς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ τοῦ ἐν λόγῳ Πανεπιστημίου Σχολῆ Πανσο. 'Αρχιμ. κ. 'Ιλαρίων Βασδέκας ἐπὶ τοῦ θέματος «ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν θρησκείαν». Κατὰ τὸ μάθημα παρέστησαν, πλὴν τῶν φοιτητῶν, ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ καθηγηταὶ τῆς τε ὀρθοδ. Θεολ. Σχολῆς καὶ τῶν λοιπῶν Σχολῶν καὶ πλῆθος πολὺ λογίων. Τὸ μάθημα ἐδιδάχθη πολωνιστί.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Μερὸς τὸν 'Ιερομ. Χριστοφόρον Κελαδίτην.

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῇ 23 Μαρτίου ἐν. ἔτ., ἡμέρα Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9. π. μ., ὅπως δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος, δι' ἣν κατηγορίαν ἀπελογήθης ἐνώπιον τοῦ ἐκτελοῦντος χρέη ἀνακριτοῦ 'Αρχιμ. Βασιλείου Πατέρα.

Προσπεδηλοῦμέν σοι ὅτι, ἀν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥσ' ἀνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

'Ο Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου.

+ 'Ο Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.

'Ο Γραμματεὺς

'Αρχιμ. Σπυριδων 'Αλιβιζάτος.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς 'Ιερῆς μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως, ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσυραγίστων προσφορῶν, ὁ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Σέγγενα -- Σκροπονέρια βοσκότοπος μετὰ τῶν ἐντὸς αὐτοῦ εὐρισκομένων δύο χιλιάδων περίπου ἐλαιοδένδρων ὡς καὶ τετρακόσια ἀγρῶν καλλιεργησίμων τῆς ἰ. μονῆς Σαγματᾶ βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 9)1934 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. 'Η δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Θήβαις εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῇ 11 Μαρτίου 1934 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσιν γνώσιν οἱ ἐνδιαιφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ 'Υπ)ματι τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζῆς. + 'Ο Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος.

Τύποις «Φοῖνικος», ὁδὸς Σταδίου 44, 'Αθήναι